

Narodil jsem se v Sušici v roce 1936 do věřící rodiny. Měl jsem o rok a půl staršího bratra Jana, se kterým jsme prožívali hezké dětství. Bratr v osmi letech onemocněl zánětem středního ucha a posléze zápallem mozkových blan. Při horečkách více než 40 °C byl ve vážném ohrožení života. Rodiče za něj prosili u zázračného obrazu Matky Boží Bolestné v klášterním kostele bratří kapucínů a Ta, tak jako mnohokrát, pomohla. Po téměř roční nemoci došlo k uzdravení, i podle slov pana primáře, k zázračnému.

V roce 1946 mě i bratra rodiče přihlásili k ministrantské službě v kostele u kapucínů, jako poděkování za prokázané dobrodiní. Během asi tříleté služby jsme dobře poznali život a lásku bratří kapucínů, což v naší dětské duši zanechalo trvalé vzpomínky.

Bratři kapucíni museli z kláštera odejít v květnu roku 1950. V roce 1951 jsme s bratrem ukončili základní školu a rozmisťovací komisí nám bylo zakázáno jakékoliv další studium, protože jsme ministrovali a chodili do kostela. Po odvolání byla povolena Učňovská škola zemědělská. Téměř zázrakem jsme se dostali na Střední zemědělskou školu, na které jsme pak v roce 1956 odmaturovali. Vojnu jsme opět téměř zázrakem absolvovali spolu a po ní jsme nastoupili do jednoho stavebního podniku, kde nám, jako dělníkům, bylo povoleno dálkové studium na Vysoké škole zemědělské, kde jsme spolu promovali v roce 1963.

V roce 1967 jsem se oženil. Moje manželka Zdeňka pochází také z věřící rodiny z jižních Čech. Spolu jsme vychovali čtyři děti. U prvních dvou jsme měli podobné problémy, nejstarší dcera měla v posudku napsáno: „Rodina je religiozní, výchova neodpovídá výchově v socialistické společnosti“. Opět přišla pomoc Boží a poslala nám do cesty několik slušných lidí a obě dcery mohly vystudovat střední školu. Pak padl komunismus a poměry se změnily.

V roce 2007 přišla do Sušice komunita bratří kapucínů a já se chtěl vrátit k mojí celoživotní lásce, komunisty potlačované, historii. Kvardián bratr František mě tehdy požádal o doplnění kapucínské kroniky, ve které byl poslední zápis z roku 1949. V té době mně ale přestávala, po dávném úrazu lokte, sloužit pravá ruka. A opět zapůsobila Boží milost a já po udělení svátosti nemocných od bratra Františka, jsem asi po několikátýdenním téměř ochrnutí mohl ruku opět bez větších potíží používat a kroniku kláštera jsem, v rámci možností chybějících asi 60 let, mohl zpracovat.

V listopadu roku 2012 bratři kapucíni nabídli obnovení III. řádu, který měl v Sušici, již od roku 1857, dlouholetou tradici. I my s manželkou jsme nabídku, stát se členy III. řádu, velice rádi přijali.

22. května 2013 jsme po roční formaci vstoupili do noviciátu a po dalším roce – dne 4. 10. 2014 jsme složili slib trvalé profese. Já jsem přijal řeholní jméno Felix, podle patrona klášterního kostela v Sušici, u jehož oltáře jsme s bratrem, který je již dávno na věčnosti, velice rádi ministrovali. Moje manželka Zdeňka přijala řeholní jméno Brigita.

Máme s manželkou sedm vnoučat, která nám pomáhají překonávat potíže stáří. Před krátkou dobou mě bylo dopřáno oslavit s celou svou rodinou, bratry kapucíny i s ostatními terciáři 80 let svého života a za vše poděkovat. Dá-li Bůh, 18. listopadu letošního roku oslavíme s manželkou zlatou svatbu a budeme děkovat za 50 let společného života.

Václav a Zdeňka Šmídlovi
Sušice, březen 2017